

ilala
esperanta
revuo

SUB PATRONADO DE ITALIA KATEDRO DE ESPERANTO
A PACLET ELDONANTO S VITO AL TAGLIAMENTO

UN POSTO PER OGNI COSA

OGNI COSA AL PROPRIO POSTO

- Alla lingua dei Padri il nostro debito d'amore e di coscienza patria.
- Alla lingua « seconda » per TUTTI — l'Esperanto — l'adesione e l'appoggio di TUTTI.
- Alle lingue estere l'interessamento dei privilegiati dello studio per conoscenza, non per usarne servilmente.

SAMIDEANOJ

Cu vi klopodis por ke via Grupo abonu "I. E. R.", por

- la Prefekto de via provinco?
- la « Podestà » de via urbo?
- la Ĉefepiskopo de via eparĥio?
- la popolkulturaj institucioj de via distrikto?

Se ne, jen "samideana" tasko tuj ekplenumota de vi! Vi devas sukcesi!! vi certe sukcesos!!!

ABBONAMENTI ALL' I. E. R. PER IL 1927

Italia L. 15 - Estero L. 20

Indirizzare vaglia all' editore A. PAOLET - S. VITO AL TAGLIAMENTO (Friuli)
CONTO CORRENTE POSTALE 9/392

K O R E S P O N D A D O

S.ro Wilhelm Mühle (kompostisto), *Goerlitz*,
Pontestr. 7, Germanio, dez. interŝanĝi fakogazetojn kaj revuojn kun itala kompostito.

S.ro Heinz Pfeil, *Horrem bei Köln*, Germanio,
dez. interŝanĝi PI (bH) PM kaj div. esperantaĵojn kĉl. Tuj kaj certe respondos.

S.ro Dirmeier Nandov, *Bratislava IV*, Panonska 5 I, Ĉeĥoslovakio, dez. korespondi sur bildpoŝtkartoj.

Fraŭlo A. Sidorov, Poĉtovij jaŝĉik 347, *Rostov/Don*, Sovet-Unio, deziras korespondadi kun ĉiulandaj samideanoj; interŝanĝas Esper. kaj naciajn gazetojn, ĵurnalojn.

Mi serĉas samideanojn intencantajn pasigi la somerajn monatojn en apudnara urbeto apud Trieste.

Sofia Ĉipera, instruistino
Sterningerstrasse 3, *Steyr* (Austrio)

S.ro J. Menec, *Tešetice u Olomouce*, Ĉeĥoslovakio, petas bonvole sendi al li adreson de bierindustria gazeto en Italio. Li tre dankas.

PER LA REVUO

* L. 25 — 'O' L. 15 — Divers. L. 10

itala esperanta revuo

Direttore: A. PAOLET

Comitato di Redazione: Prof. C. GRAZZINI, Prof. B. MIGLIORINI, Ing. R. ORENGO, Dott. A. TELLINI

XIV JARO^a

APRILIO 1927^a

N. 4

DEKA DATREVENO

Antaŭ deko da jaroj, meze de terura tondrado de la plej kruela milito nur mildigita, por Li, de la poezia varmo de la familia amo, haltis por ĉiam la batado de homa koro pri kies enveno en la mondon, pri kies pulsado, en estontaj tempoj certe la homoj devos miri kaj honti pro tio ke ne tuj grandamase ĉiuj koroj ĝin sentis kaj eĥe respondis.

Tia ĉiam estis, kaj estas, la sorto de geniaj spiritoj: tiu mondo, por kies profito kaj ĝuo formigis en suferado la eltrovoj per kiuj ili regalis ĝin, obstine plej surde kaj blinde sintenadis antaŭ la de ili senvualigita evidenteco. Ĉu ne kruele kaj malsaĝe? Tamen tiel estas, senkompate.

Ludoviko Lazaro Zamenhof, la glora « Iniciatoro » de Esperanto — kiel plej modeste al Li plaĉis sin nomi — tiun maldolĉecon devis engluti, guton post gutto, dum longa vico da jaroj kaj eble ĝis la fino de sia fruktodona vivo, kvankam la sorto feliĉe Lin favoris per iu el tiuj tre maloftaj minutoj, kiuj subite forviŝas el la rememoro ĉiun elpruvitan suferon: ĉar Zamenhof ĝuis la ĝislarman kortuŝon vidi kaj senti ĉirkaŭ si la embrionon de nova, tutmonda popolo unuiginta, je in-

terkonsentita momento, per sola sento, per sola lingvo: la Lia.

Sed, kiom kostis al Li tiu minuto? kiom plialtigis tiun prezon la homoj, eĉ ni, per aldono de plia galo de senĉesaj, malfruigantaj interdispufoj?

Ni purigu kaj revigligu! Ni revenu al la vivanta kaj viviga brilo de la fonto de nia esperantista vivo; ni revenu al la Majstro.

Neniam pli akre ol nuntempe eble evidentigas kiom granda estas la kontrasto inter la nobleco de l' Idealo kaj la nigra realaĵo de l' vivo: neniel tiu ĉi lasta devas malfortigi, submeti en ni la aspiron al Idealo.

Nur la sopiro al ĝi — al Idealo — efektive distingigas nin de ĉio cetera nin ĉirkaŭanta, senĉese en baraktado por iu palpebla, pasema, efemera, egoisma profito. Kaj kontraŭ tiu ĉi influo sufokanta la tutan vivon ni protektu la vivigan fajron kiu ĉiu el ni kaŝe sed arde sentas en si.

Ni laboru, ĉiu laŭ sia povo kaj kapablo, subtenataj de tiu ĉi fajro por ĝia konservado kaj kreskigo.

Niaj senĉesaj, paciencaj klopodoj perfektigos nin, eble nin plibonigos kaj spi-

rite suprenlevigos; iom post iom ni transdonos nin mem al novaj junaj fortoj, kiuj devas preparigi por la daŭrigo, neniam haltanta daŭrigo, de la komencita laboro.

Post profunda enpensigo en la rememoro de Lia nobla vivo, en tiu ĉi deka datreveno de tiu gravsolena horo, ni revivigu en la ardo de nia pasio. Poste niaj

klinigitaj verdaj standardoj denove eklevigu kaj flirtadu en la aero por reinciĉi al niaj bataloj.

La Majstro ne forpasis. Li vivas en niaj koroj. Ni posedas Lian Rememoron!, ni heredis Lian Ideon! Kaj la Ideo ne mortas: ĝi persiste vivas kaj venkas.

★

NUOVI VOCABOLARI

Correlativamente col crescere delle applicazioni dell'Esperanto si continuano a pubblicare nei diversi paesi vocabolari esperantisti maggiori e minori.

Segnaliamo le pubblicazioni più importanti del 1926. 1)

Poche parole sull'edizione italiana-spagnola-portoghese dell' *Oficiala Klasika Libro* dell'Accademia: non tanto perchè vi ho dedicato un po' della mia opera, insieme con i colleghi Mazzolini e La Colla, quanto perchè ho detto quel che si poteva dire parlando a suo tempo dell'edizione francese-inglese-tedesca dello stesso *Oficiala Klasika Libro*, curato dal prof. Grosjean-Maupin (cfr. *Itala Esperanta Revuo*, dic. 1924, pp. 179-180).

Tutti quelli che vogliono scrivere correttamente in Esperanto *debbono* avere sottomano questo libretto, che registra

1) ESPERANTISTA AKADEMIO, *Oficiala Klasika Libro*, Paris, Esperantista Centra Librejo, 1926, pp. 118, fr. fr. 3.

E. WÜSTER, *Enciklopedio Vortaro Esperanta-Germana*, III parto, Leipzig, Ferd. Hirt & Sohn, 1926, pp. [41-66], 281-414, germ. mark. 15.

P. BENNEMANN, *Esperanto Handwörterbuch*: I, Esperanto-Deutsch, Leipzig, Hirt, 1923, pp. 160, g. m. 4; II, Deutsch-Esperanto, Leipzig, Hirt, 1926, pp. 460, g. m. 8.

E. PFEFFER, *Wörterbuch Deutsch-Esperanto*, Wien, «Steyrermühl»-Verlag, 1926, pp. 184, g. m. 1.

tutti e soltanto i vocaboli ufficialmente approvati.

Non dico con ciò che si debbono adoperare solo questi: dico che non deve adoperarne altri chi non si sente di valutare da sè tutte le ragioni che militano pro e contro l'uso d'un certo vocabolo.

Anche del vocabolario del Wüster ho parlato a suo tempo (*Itala Esperanta Revuo*, marzo 1926, pp. 34-35), esaminando i criteri a cui l'autore s'è attenuto per il suo monumentale lavoro. Questo fascicolo (che comprende le voci da *folio* a *iri*) segna un altro bel passo avanti verso il compimento dell'opera che, a quel che si può ora presumere, dovrebbe avere ancora 4 o 5 parti uguali alle 3 finora pubblicate.

In questa terza parte figurano alcune tra le grandi voci del lessico: *forta* ha quattro colonne, *havi* oltre due, *iri* ben sette e non è ancora completa.

La ricchissima esemplificazione che si trova sotto la desinenza *i* ci dà un'idea dell'utilità che può avere questo vocabolario per ricerche sulla derivazione: vi si passano infatti in rassegna i verbi derivati immediatamente da radici aggettivali (*avari, avidi, egali, favori...*), i ver-

bi derivati da radici sostantivali dei vari tipi: *broso-brosi* (usare l'oggetto indicato dalla radice per una certa azione), *krono-kroni* (munire dell'oggetto indicato dalla radice), *ondo-ondi* (fare un'azione analoga a...), con nomi di esseri animati *reĝo-reĝi* (fare da...).

Il libro registra, come dicemmo, anche alcuni nomi propri, di solito i più importanti 1). Per la famigerata questione di *io*, si sarebbe voluto un cenno più completo e preciso, o almeno queste semplici parole: l'Accademia lo respinge come suffisso, lo tollera come terminazione: « La *finajo*-io (ne *sufikso*) kiam internacia en landnomo, ne estas kontraŭ-fundamenta (Germanio apud German-ujo, kiel evolucio apud evoluo...), sed tamen ne konsilinda... ». Questo il Wüster lo sa meglio di me, come mostra la noticina a p. [65], ma sono cose che giova ripetere.

L'ampia prefazione (*Esperantologiaj principoj*) volge verso la fine: abbiamo in questo volume la fine della 2.a parte (che contiene una critica del concetto di evoluzione naturale dell'Esperanto), la 3.a parte (sul principio di economia nel vocabolario). A cominciare di qui il testo è redatto, anzichè in tedesco e in Esperanto posti a fronte, soltanto in Esperanto: infatti le due ultime parti possono interessare solo esperantisti già provetti. La 4.a studia i principi secondo cui l'Esperanto trascrive i latinismi e i grecismi 2), la 5.a, qui solo incominciata, esamina i problemi della nomenclatura zoologica e botanica.

Non si dirà mai abbastanza che ogni

1) Ma perchè (p. 309) *Gaĉjo* deve significare « piccolo Gastone » e non per es.: « Gabriellino »? A p. 361, sotto *Helsingfors*, occorre un cenno alla forma *Helsinki*.

2) A p. 59 n: il trattamento italiano e francese di *bradipo*, dal greco *bradypus*, -odos, si riscontra anche in Esperanto, nel nome proprio *Edipo*.

gruppo esperantista importante non può fare a meno del Wüster.

La stessa benemerita casa Hirt, non contenta d'essersi accinta ad un'impresa di questo genere, pubblica due vocabolari, Esperanto-tedesco e viceversa, minori di mole, non minori per intelligenza, pazienza, accuratezza: tutt'e due a cura di P. Bennemann, già favorevolmente noto come autore di *Tra la Mondo*.

La principale caratteristica dei due vocabolari del Bennemann è questa: che l'autore ha dato per quanto era possibile non parole ma frasi. Troviamo per es.:

dank-i iun o *al iu por* o *pro io* danken, sich bedanken für; -o: *ĉu perfido estas via -o?* &c.

Nell'altra parte, sotto il verbo *geben* (dare):

geben doni *almozon al iu, ekzemplon, sian voĉon, juĝon, balon, baton, por trinki, iun al iu kiel serviston*; disdoni, distribui *kartojn*; arangi *festenon por*; *tiu arbo* produktas, liveras *multajn fruktojn*; fari *signon al iu*; *sendi sciigojn pri si*; presenti, ludi *dramon*; al Dio attribui, lasi *la gloron*; konsenti *krediton al iu*.

È un'ingegnosa via di mezzo fra il vocabolario secco, senza esempi, e il dizionario che fra esempi e traduzioni finisce con l'assumere mole e prezzo inquietanti.

Degno di nota è pure l'espedito di rinviare da un volume all'altro per mezzo d'un segno speciale: ciò che è possibile solo per un'opera le cui parti siano state elaborate tutt'e due dal medesimo autore.

Nella parte Esp.-tedesca, sono sempre indicate con apposito segno le parole ufficiali (*dank-i*), senza segno sono parecchi termini non ufficiali ma conformi alla regola 15 e comunemente accolti (*epigloto, epitafo*, ecc.); contrassegnati con una " i neologismi discutibili, per cui l'autore

ammonisce: « per conto mio questa parola (mia od altrui) l'accetterei: vedete un po' voi se credete di fare lo stesso ».

Nella parte tedesca-Esperanto sono contrassegnate solo queste parole, di cui l'autore dà alla fine un indice, col solito ⁿ.

Ve ne sono alcune di indiscutibili: *fi-orituro* (term. mus.), *monzuno* (monsone), *tedeumo*, *totemo*...., altre ormai largamente ammesse (*plura*, *murdi*, *trajno*, *oferto*, *varo*....), altre che appaiono qui per la prima volta: ingegnoso *filigrano* (per indicare la filigrana sulla carta) diversa da *filigrano* (filigrana d'oro), *metrumo* (metro come termine di metrica); persuade meno *ŝika* per « chic » (basta *eleganta*), non persuade affatto *obligo* (che coincide con *obl-igo*).

Dei nomi propri l'autore dà solo quelli che hanno in Esperanto una forma a sé abbastanza largamente usata. « I nomi di città - egli avverte giustamente - sono quasi del tutto omissi. La creazione di forme esperantiste speciali conduce ben presto in questo campo ai confini del sopportabile: si può magari foggiare *Leipzigo* (o *Lajpcigo*?), *Parizo*, *Genevo*, *Edinburgo*....; ma che c'è da fare con *Oberschöneweide*, *Southampton*, *Roubaix*, *Chaux-de-Fonds*, *Zbraslavice*, *Marosvársárhely* e innumerevoli altri? » ecc. ecc.

Non ci soffermeremo su alcune piccole osservazioni che pur si potrebbero fare 1):

1) Qualche definizione da ritoccare (quella di *pilono*, voce ormai usata in ingegneria: *pilonoj de ponto*), qualche simbolo discutibile (non considererei *hinduo* termine religioso, ma etnografico), qualche vocabolo non ben registrato (*Romano* nel senso di « Romano » non è radice a sé, ma *Rom-an-o*; osserviamo a questo proposito che la forma *romanda* in luogo di *latinida* è mal scelta perchè troppo specifica: in francese *romand* indica solo i francesi della Svizzera); qualche piccola discrepanza fra le due parti (s. v. *Heidentum* si legge *paganismo*, che manca nell'altro volume), ecc.

Il segno < che l'autore introduce a designare

piuttosto loderemo l'immensa cura con cui le bozze sono state corrette: l'autore e i suoi coadiutori le hanno lette *una ventina di volte!* si spiega perciò che non vi sia bisogno d'errata corrige.

Scopi molto più modesti si propone il vocabolario del dott. E. Pfeffer, che dà la traduzione dal tedesco in Esperanto d'una ventina di migliaia di voci.

Il volumetto fa parte di una collezione di manuali molto diffusa in Austria che comprende libretti d'opera, romanzi, opere di economia domestica, ecc. ecc.: segno dell'interessamento sempre più largo per l'Esperanto. Nella medesima collezione sono già apparsi un manuale di Esperanto in dieci lezioni, una antologia di facili testi, un vocabolario Esperanto-Tedesco e, in queste ultime settimane, un manuale di conversazioni ben graduate (*Sprechen Sie Esperanto?*).

E in Italia? domanderà qualcuno. È un fatto che ogni giorno più si sente il bisogno d'un nuovo vocabolario Italiano-Esperanto che regga al confronto del Grosjean-Maupin, del Christaller, del Benne-mann, e che ci consenta di fare a meno dei due vocabolari italiano-esperanto del Meazzini: scarso e invecchiato il primo, anarchico il secondo e tale da non potersi adoperare senza verificare man mano i suoi dati in un vocabolario Esperanto-italiano che dia il modo di sceverare il grano dal loglio.

Non è indiscreto annunziare che la realizzazione di questo progetto sembra ormai prossima.

B. Migliorini

una voce meno forte d'un'altra (*bravulo* - *heroo* disgraziatamente ha già in linguistica un significato diverso (it. *figlio* < lat. *filii*; l'it. *figlio* deriva dal lat. *filii*).

QUALCHE NUMERO

È apparso il resoconto del XVIII Congresso Internazionale d'Esperanto ¹⁾ che oltre a contenere il protocollo del congresso riproduce i rapporti presentati ad esso dalle nostre istituzioni ufficiali. Importante soprattutto è quello dell'U. E. A. per i copiosi dati intorno alla densità dei suoi soci nei diversi stati del mondo.

Si rileva da esso che i sette decimi dei soci (6496) sono localizzati nei dieci stati seguenti, che hanno tutti più di 300 membri:

Germania	1889
Cecoslovacchia	1147
Inghilterra	706
Francia	661
Polonia	484
Spagna	341
Italia	338
Romenia	318
Jugoslavia	307
U. S. A.	305

La cifra dell'Italia è sempre bassa ed è dovuta soprattutto allo scarso numero dei semplici membri con tessera e annuario, che sono appena 67, mentre secondo il rapporto esistente negli altri stati dovrebbero essere almeno 120. Rispetto agli anni precedenti notevole è l'aumento della Romenia e della Cecoslovacchia, dovuto all'istituzione dei Territori dell'U.E.A.

Quanto alla diffusione dell'Esperanto nelle maggiori città, troviamo che in 34 centri vi sono nuclei di almeno 20 membri e che in 21 si superano i 50. Ecco i nomi di questi ultimi:

1) *Esperantista Dokumentaro pri la oficialaj, historiaj, bibliografiaj kaj statistikaj aferoj* - Dekoka Universala Kongreso de Esperanto (Edinburgh, 31 julio-7 aŭgusto 1926). Genève, Internacia Centra Komitato de la Esperanto-Movado, 1926, pp. 88.

Praga 176, Berlino 159, Parigi 152, Londra 145, Vienna 133, Essen 94, Bari 79, Aia 74, Dresda 73, Anversa 67, Varsavia 65, Berna 64, Barcellona 62, Lipsia e Budapest 61, Lione 60, Belgrado 58, Breslavia 57, Olomouc 51, Bucarest e Monaco 50. Riguardo all'Italia, dopo Bari, seguono Roma (22) e Genova (21); sotto i 20 membri si hanno Venezia (17), Trieste e Milano (16), Torino (12), Padova (11).

Ma l'U. E. A. ha bisogno ancora di maggior incremento; i 9424 membri del 1925 non sono diventati 10 mila nel 1926, mentre è necessario che questa cifra sia presto sorpassata. Se è vero che l'Esperanto progredisce, l'U. E. A. dovrebbe essere il termometro che segue il suo aumento e ogni anno questo dovrebbe esserci, magari piccolo, ma senza mai soste o indietro-ggiamenti.

Elio Migliorini

Internacia Scienca Asocio

Hanno pagato la quota per 1927 alla Internacia Scienca Asocio:

3. Dr. Giulio Oppizzi - Locate Trulzi.

Finora mancano molti all'appello e perciò ci permettiamo di ricordare di voler versare la quota di L. 12,50 al conto corrente 1-289, Roma, sotto il mio nome. La quietanza verrà data per mezzo della rivista.

Dott. Alfredo Stromboli

I più diffusi sistemi stenografici sono stati adattati all'Esper. Recentemente Karp Wallon ha pubblicato l'adattamento del Reichskurzschrift, il nuovo sistema ufficiale tedesco, e il comitato delle scuole Arends ha deciso l'adattamento di quel sistema all'esperanto come già il Prof. Scheller pubblicò un adattamento della stenotachigrafia. All'ultimo Congresso universale di Edimburgo furono adottati i sistemi Stolze-Schrey e Pitman.

La stagione in minore a Ginevra

Dal giornale di Roma *Il Tevere* del 2 marzo 1927:

« Un autorevole personaggio ci illumina nei riguardi di una questione di palpitante interesse: la questione della lingua.

La Società delle Nazioni in cui conven-gono cinquantacinque nazioni, e la cui attività è data da uomini di tutti i paesi, possiede una lingua? Riesce ad averne una? È in via di farsene una? Ciò è di una enorme importanza.

— Per ora, ci dice l'autorevole perso-naggio, la Società delle Nazioni non è certo senza voce: ma ancora balbetta e balbutisce. E ha dei grattacapi allorquan-do nel trattare questa o quella questione, rivolgendosi a tutti, deve farsi compren-dere da ognuno.

Confessiamo di essere rimasti male. E-ravamo convinti che in questo solenne luogo di convegno di tutte le diplomazie del mondo, fiorisse in tutta la sua inge-gnosa magnificenza, e trionfasse in tutte le sue sfumature che senza nulla dire lasciano comprendere tutto, lo stile diplo-matico. Ma invece nulla. La cosa può sembrare paradossale: lo stile diplomati-co tradizionale perde tutti i suoi diritti, i suoi vantaggi e le sue malizie. In seno alla Società delle Nazioni dove stanno e collaborano delle persone che potrebbero usarlo magistralmente, esso langue, si di-luisce, scompare. Ci si spiega il motivo.

— Ogni funzionario, ogni membro del-la S. d. N., a causa della continua fre-quenza con gli altri, conosce un po' tutte le lingue; tanto quanto basta per produrre un buon numero di equivoci. In maniera che allorquando un rapporto viene redat-to in una lingua, mettiamo in francese o inglese, viene immediatamente frainteso

da tutti coloro che credono di conoscere il francese o l'inglese e non lo conosco-no. Ne risulta un mucchio di contestazio-ni, di aggiunte, di soppressioni che lo ren-dono ben tosto informe. In una parola ci si intende con l'opposto del linguaggio diplomatico, tanto abile a misurare le pa-role, cioè con un miscuglio molto limitato, ingarbugliato e grossolano.

Così la Società delle Nazioni dove si riunisce il fiore della diplomazia universa-le, viene per saturazione, diremo quasi, di diplomazia, spogliata a forza del lin-guaggio diplomatico. Essa parla, in ognu-na delle sue cellule, il più bel linguaggio diplomatico di ciascuna nazione del mon-do; ma non ne possiede ancora uno co-mune a tutti. »

Il rimedio? semplicissimo.... Generaliz-zare quello che fa l'Ufficio Internazionale del Lavoro presso la Società delle Nazioni tessa, nel suo Bollettino: cioè adope-rare l'*Esperanto*.

Labori por Esperanto signifas:

- Eklerni la lingvon,
- Ellerni ĝin per:
 - a) trastudado de la «Fundamento»,
 - b) legado kaj tralegado precipe de klasikaj verkoj,
 - c) laŭgrada kaj persista ekzercado en ĝi laŭ bonaj modeloj.
- Instrui ĝin zorge kaj fidele,
- Serioze kaj utile uzadi ĝin.

Aderite alla Federazione Esperantista Italiana

TURISMO

All'appello rivolto, nel numero scorso, per un inizio di lavoro pratico a nostro vantaggio, senza disperdere forze nella propaganda teorica, sono già pervenute alcune risposte. Daremo nel prossimo numero un primo elenco, per alcune cit-tà, di un buon albergo, un buon ri-storante, caffè e libreria, in modo che si possa a poco a poco avere indirizzi ben definiti a cui far recapito nei nostri viaggi.

Il cammino da percorrere è lungo ma a poco a poco, colla collaborazione di quanti amano la pratica applicazione del-l'Esperanto, potremo fare un primo pas-so importante.

Esiste nel nostro paese un'importante Associazione turistica, il Touring Club Italiano, alla quale molti di noi appar-tengono. Si tentò varie volte di interes-sare quest'associazione all'Esperanto ma fu inutile. Vi arriveremo più tardi quan-do avremo fatto qualche cosa di pratico dell'applicazione dell'Esperanto al tu-rismo.

Anzi noi possiamo intanto utilizzare quanto il T. C. I. ha fatto, scegliendo co-me futuri nuclei esperantisti in ogni città e albergo e ristorante, caffè e libreria fra quelli indicati od anche affiliati al T. C. I.

Un giorno, quando oltre a una corren-

te di italiani vi avremo avviato una cor-rente di stranieri vi parlanti la lingua ausi-liaria Esperanto, noi dimostreremo pra-ticamente al T. C. I., che non credè di interessarsi dell'Esperanto, come questo serva praticamente per rendere più facile ed accessibile la conoscenza dell'Italia agli stranieri e allora anche questa asso-ciazione davanti ai fatti si convincerà di quale aiuto potrà essergli l'Esperanto per far conoscere l'Italia all'estero e provo-carne la visita.

Ci vorrà del tempo ma intanto comin-ciamo ad organizzare in casa nostra qual-cosa che serva a noi, che ci renda più facili i nostri viaggi e che crei dei nu-clei fissi attorno a cui si svolgerà la no-stra propaganda pratica.

Attendiamo perciò ulteriori risposte per avere un materiale sempre più completo che ci permetta di compilare fra qualche tempo una prima guida turistica dell'I-talia per gli esperantisti formata da in-dirizzi di alberghi, ristoranti, caffè e li-brerie nei principali centri.

Dobbiamo però persuaderci che il mi-glior modo di convincere gli altri dell'u-tilità dell'Esperanto è di cominciare a renderlo utile a noi e di applicarlo per conto nostro.

Dott. A. Stromboli

L'attività esperantista fuori d'Italia

Nei vagoni delle ferrovie ungheresi sono e-sposte dagli uffici turistici dello Stato delle vedute di Budapest che portano una descri-zione in cinque lingue fra cui l'Esperanto.

In Inghilterra a metà d'Aprile, per Pasqua, si adunerà a Cheltenham Spa, il 18.º Congres-so Nazionale di Esperanto.

A Vienna anche il personale dei tranvai, come già fanno gli agenti di polizia, portano un distintivo sulla divisa per indicare la co-noscenza dell'Esperanto.

Nella Persia si è pubblicata la *Chiave dell'Es-peranto*; già esistono eccellenti grammatiche e lo studio della lingua progredisce: in di-verse città vi sono delegazioni dell'U. E. A.

Anche nella Siria è notevole l'interessamento per l'Esperanto: corsi si tengono da profes-sori arabi, persiani, e armeni.

In Turchia l'Esperanto è diffuso: spiccate personalità appartengono a gruppi e a dele-gazioni dell'U. E. A. che sussistono nelle cit-tà più importanti.

Il poeta ungherese Jules Baghy à pubbli-cato in questi giorni una nuova raccolta di poemi originali in Esperanto.

Una rubrica permanente in Esperanto è stata introdotta nelle tre edizioni dell'organo ufficiale dei Ferrovieri svizzeri a Berna «Der Eisenbahner», «Le Cheminot» e «Il Ferrovie-re» con grande vantaggio di tutti i ferrovieri e soprattutto del personale dei servizi esterni.

Nel campo della radio si dimostra ogni gior-no di più l'utilità dell'Esperanto. Ancora una stazione tedesca, quella di Langenfeld, ha tra-smesso in Esperanto, e lo stesso fa da qualche tempo, come altre stazioni siberiane, quella

CORSO DI ESPERANTO

LEZIONE IV

PRONOMI PERSONALI

Mi, io; (ci, tu, quasi mai usato in Esperanto): li, egli; ŝi, ella; ĝi, esso, essa, per gli oggetti e per gli esseri dei quali non è ben precisato il sesso; ni, noi; vi, voi; ili, essi, esse; si, se, pronomi riflessivo; oni, si, pronomi indefinito (on francese).

Es.: *Li zorgas pri si*, egli ha cura di sé.

Oni diras ke..., si dice che...

Il pronomi personale non può mai essere omissivo davanti ai verbi (salvo nella seconda persona dell'imperativo) perché essi soli ne caratterizzano la persona.

Imperativo

L'imperativo è caratterizzato dalla desinenza *u*, invariabile in tutte le persone del singolare e del plurale:

skribu, scrivi, scrivete, scriva, scrivano
legu, leggi, leggete, legga, leggano
ni rigardu, guardiamo.

ACCUSATIVO

o COMPLEMENTO OGGETTO

Es.: *Io scrivo* (che cosa?) *una lettera*.

Voi mangiate (che cosa?) *una mela*.

Gli alunni amano (chi?) *il maestro*.

Le parole: *una lettera, una mela, il maestro* costituiscono appunto l'accusativo, e questo caso in Esperanto è caratterizzato dalla finale *n*. Così si dirà:

Mi skribas leteron.

Vi manĝas pomon.

La lernantoj amas la instruiston.

I. ESERCIZIO DI TRADUZIONE

Ni salutas la instruiston. Salutu la instruiston. Karlo forĝas lerni la lecionon. Donu tiujn plumojn kaj tiujn kraĵonojn al la bonaj lernantoj. Mi metas la seĝon antaŭ la tablo. Metu la novan plumon sur la benko. Nun lernu la malfacilajn lecionojn kaj poste skribu la taskojn. La knabo forpelas la birdon. Forpelu tiujn birdojn. La patro ne legas libron, sed li skribas leteron.

II. ESERCIZIO DI TRADUZIONE

Imparate la lezione. Prendete tutti i libri. Aprite le finestre. Scrivete il compito, poi stu-

diare la lezione. Gli alunni studiano la lezione. Il maestro dà agli allievi della carta, delle penne nuove e dell'inchiostro nero. Io imparo la lingua internazionale. Quella lampada rischiara la camera. Senza matita o senza penna e inchiostro non si può scrivere.

Vocabolario

<i>Saluti</i> , salutare	<i>peti</i> , cacciare
<i>forĝesi</i> , dimenticare	<i>tutti</i> , ĉiuj
<i>lerni</i> , imparare	<i>lingua</i> , lingvo
<i>doni</i> , dare	<i>internazionale</i> , inter-
<i>meti</i> , mettere	<i>nacia</i>
<i>antaŭ</i> , davanti	<i>lampada</i> , lampo
<i>poste</i> , in seguito	<i>rischiarare</i> , lumigi
<i>tasko</i> , compito (lavoro	<i>senza</i> , sen
determinato)	<i>o</i> , aŭ
<i>for</i> , via	

Correzione degli esercizi precedenti

I. TRADUZIONE

Un bambino non è un uomo maturo. Il cielo è azzurro. Dove è il bel libro del fratello? Un leone è forte, ma una pecora è debole. Il padre è buono; anche la madre è buona; ma quei figli sono cattivi. Gli uccelli vogliono bere. Io mangio per mezzo della bocca, e fiuto per mezzo del naso. Noi vediamo per mezzo degli occhi, e udiamo per mezzo delle orecchie. Sulla finestra è una matita rossa e una penna vecchia (usata). Le mani di Giovanni sono pulite. Il viso di Lodovico è sudicio. Ecco, qui è il cappello nuovo della sorella. L'Esperanto non è una lingua difficile.

II. TRADUZIONE

La frato de Ludoviko estas granda kaj forta, sed Ludoviko estas malgranda kaj malforta. La libro estas sur la tablo kaj la plumo kuŝas sur la fenestro. Tiu papero ne estas pura - ovvero - estas malpura. La seĝoj estas novaj. La tablo estas malnova, sed ĝi (essa) estas utila. La papero estas blanka, sed ĝi estas peza. La bela infano ploras; ĝi volas manĝi. Ludoviko legas volonte. Tiuj kraĵonoj estas ruĝaj; kie estas la bluj kraĵonoj?

Osservazione — Quando l'aggettivo non è separato dal nome mediante un verbo, generalmente si pone prima del nome.

Pronunzia di alcune lettere dell'Alfabeto Esperanto

Per la maggiore uniformità della pronunzia dell'E., specialmente per coloro che imparano da soli, riproduciamo il seguente prospetto pubblicato dalla Federazione Esperantista Umbra e compilato sulla base della grammatica dello Zamenhof, secondo l'ottima traduzione del benemerito Prof. G. Puccinelli, dal Prof. Alessandro Mazzolini, che ringraziamo vivamente di avercelo favorito.

Nella lingua internazionale « ESPERANTO » ogni suono semplice è rappresentato sempre da una stessa lettera, e ogni lettera rappresenta sempre lo stesso suono, qualunque sia il suo posto nella parola, e qualunque sia la lettera che la precede o la segue. Solo per quindici lettere è necessario dare schiarimenti sulla pronunzia; tali schiarimenti, facilissimi, sono tutti compresi nel seguente specchio:

Lettera	PRONUNZIA	E S E M P I	
		Con parole non Esperanto	Con parole Esperanto
C	Tso (aspra).	Marzo; zio; fez.	Libereco (libertà); cemento (cemento); danci (danzare); Decembro (dicembre).
Ĉ	Ĉiò.	Aceto; pace; ciurma.	Ĉielo (cielo); ĉirkaŭ (circa); ĉambro (camera).
E	È (stretta).	Re; vena; fede; venti (numero).	Libertempo (vacanza); Decembro (dicembre); jes (sì); ne (no); esperanto (sperante, che spera).
G	Go.	Ago; ghetto; egro; ghirigoro.	Gaŭto (gaio); alegorio (allegoria); granda (grande).
Ĝ	Ĝiò.	Gelo; gengiva; aggiungere.	Fariĝi (diventare); larĝeco (larghezza); ĝermo (germe).
H	Ho (aspirata tenue).	Francese: hache (scure). Tedesco: Hund (cane).	Hundo (cane); hieraŭ (ieri); havi (avere).
H	Ho (asp. gutturale).	Tedesco: Buch (libro).	Hemio (chimica); mehaniko (meccanica); haoso (caos).
J	Jo (semivoc.)*	Olio; notajo; noja.	Agoj (azioni); Jes (sì); jaroj (anni); fajro (fuoco).
Ĵ	Sgìo (strisciante dent).	Franc.: Journal (giornale); Dijon	Kreskaĵo (pianta, vegetale); ĵurnalo (giornale); ĵeti (gettare).
K	Ko.	Coca; credo; chicche.	Kudrilo (ago); reklamo (pubblicità; Francese: réclame).
O	O (stretta).	Roma; amore.	Esperanto (sperante); Romo (Roma); Peruĝio (Perugia).
S	So.	Sella; sasso; polso.	Sabato (Sabato); skribisto (scrivano); sinjorino (signora).
Ŝ	Sciò (strisc.).	Florescio; scena; seiam; francese: chat (gatto).	Ŝajni (parere); nekaŝema (franco, aperto); poŝta (postale).
Ŭ	Uò (semivocale).**	Laura; laude; Europa.	Aŭdi (udire); Eŭropano (Europeo); laŭdo (lode); laŭte (ad alta voce).
Z	Zo (dolce).	Orzo; zelo; ziznania; zona;	Zono (cintura); zoologio (zoologia); senzorga (negligente); ruza (furbo).

* J (jó) — Questa semivocale si pronunzia come la vocale *i* nelle parole italiane, ma nella sillabazione vale come consonante; perciò non può formar sillaba se non è unita a una vocale; quando è preceduta o è seguita da una vocale, i due suoni si fan sentire unendoli rapidamente. Es.: Kaj (e); vej-no (vena); jes (sì); faj-ro (fuoco). Ma se la *j* sta fra due vocali, fa sillaba con la seconda. Es.: Kra-jo-no (matita); i-a-fo-je (talora); Ma-jo (Maggio); preĝe-jo (chiesa).

** Ŭ (uò). — Quest'altra semivocale à lo stesso suono della *u* italiana, ma essa pure, come la *j*, nella sillabazione vale come consonante, e forma sempre dittongo con la vocale *a* oppure *e*, che la precede. Es.: Laŭro (lauro, alloro); Eŭropo (Europa); kaŭzo (causa); leŭtenanto (tenente, luogotenente).

LA HUMORAJ NOVELOJ

LA ORAJ HORLOĜO KAJ ĈENO

(La sceno okazas en apartamento ĉe interna korto, ne luksa, sed riĉeta. La vidva pensiulino, kiu en ŝi loĝadis, mortis kaj estas entombigita en tiu tago mem).

La vicpordistino. (Supreniras, malfermas la pordon, eniras la loĝejon. Emocie ŝi rigardas la meblaron. Ŝi iras poste en la kuirejon kaj, kvankam honestanima, ŝi meditas kiajn el la iloj de la kuirejo, ŝi povas forpreni. Tamen ŝi konstatas, kun miro ke la malgrandaj iloj jam estas ĉiuj forprenitaj).

La servistino. (Kun la okuloj ruĝaj pro plorado, suprenvenas nigre vestita, kun nigra tuko sur la kapo). Kaj vi, vicpordistino, kion vi serĉas tie ĉi?

La vicpordistino. Mi vidis tra la pordo ke ili jam revenas. Mi suprenvenas por reordigi. Ĉu la funebra ceremonio estis bela?

La servistino (ekploras).
(Longedeŭra paŭzo).

La vicpordistino. Mia kara fraŭlino, mi ne parolas pri ĝi, sed pri mia kribrilo kiu estas tiel difektata ke... se la fraŭlino ja ne bezonas la kribrilon, tiam mi... ne estas plu iu, kiu devas kribrilo la bulĵonon.

La servistino. Oni ne povas forporti ion. La filo de la sinjorino estas ĉi tie kaj li inventaras ĉion. (Ŝi eniras en sian ĉambreton kaj rigardas ĉu ŝi bone kaŝis la kribrilon. La parencoj supreniras la ŝtuparon).

La filo de la vidvino. Sidigu... Mario, ĉu estas hejme io por manĝi?

La servistino. (Ŝi iras kaj revenas inter la parencoj). Iom da marmelado...

La sinjorino. Malfeliĉa onklino Luizio, ankaŭ tiun ĉi ŝi faris, tiel akurate. Me-

tu, knabino mia, kvin aŭ ses vazetojn da ĝi en korbeto: mi ilin kunportos kiel rememoraĵon. Tie ĉi estas plunenu kiu, povus manĝi marmeladon... (sincere ŝi ploras).

La filo. Lasu min sola, lasu min... (Li sidigas ĉe la angulo de la kanapo kaj fikse rigardas antaŭ si. Interbabilado mallaiŭta. La virinoj iras kaj revenas).

Alia sinjorino. (Ekgemetante) Ah! Ah! Tiel estas!

La unua sinjorino. Tiel finas ĉio.

(La filo levigas, iras al la ŝranko kaj ĝin malfermas. Li eltiras kesteton de cigaroj en kiu troviĝas kelkaj malgrandaj objektoj: ringoj, brelokoj, pingloj, bukoj, luksaj butonoj, ĉapelornama birdo, argenta broĉo, maningo kaj ora horloĝo kun ĉeno. Li demetas ĉion sur la tablo).

La filo. Forportu kun vi rememoraĵon de la malfeliĉulino.

(Granda silento. Neniu kuragas alproksimiĝi al la objektoj).

La filo. (Invitante). Elektu do ian bagatelon.

La sinjorino. (Alproksimiĝas kaj transerĉas tra la objektamaso). Kiom da aĵoj havis la malfeliĉulino... (Ŝi rigardas plezure la horloĝon kaj la ĉenon).

Alia sinjorino. Mi... mi... dezirus senvaloran objekton... Tiun ĉi butonon. Aŭ pli bone tiun ĉi bukon. (Tamen ŝi rigardas la horloĝon).

La unua sinjorino. Nu, ĉu vi ne forportas la bukon?

La alia sinjorino. Ne. (Ŝi pensas ke se ŝi forprenas nun la bukon, al ŝi ne restas plu la espero havigi al si la horloĝon).

La unua sinjorino. (Turnigante al knabineto). Jen, junjo, forportu la bukon. Ĝi estis de la malfeliĉa onklino Luizio. (Ŝi mandonas al la knabineto la bukon por forigi de la amaso la objektojn senvalorajn).

La alia sinjorino. Prenu, Junjo, ankaŭ la butono estas via.

Junjo. Dankon. (Ŝi rigardas la horloĝon).

La unua sinjorino. Kiu deziras la birdeton? (Granda silento. Neniu volas riski pro la birdo sian rajton je la horloĝo. Ĝenerale komencas superregi la penso, ke la horloĝo restos al la lasta kaj tiam ĝin ricevos tiu, kiu laste sin anoncos. Do granda silento).

Tria sinjorino. Junjo, ĉu vi ne volas tiun birdeton?

Junjo... (Ŝi rigardas la horloĝon). Ne. Mi redonas ankaŭ la bukon; mi redonas ankaŭ la butonon. (Ŝi demetas la bukon kaj la butonon).

La unua sinjorino. Tio estas maldececo. La buko kaj la butono estas viaj. (Ŝi forprenas ilin el la amaso kaj ilin redonas al la knabino). Konservu bone kion vi ricevis. Ĉi tie oni ne povas elekti. Ĉu vi ne hontas?

Junjo. (Ekploras tenante en sia mano la butonon kaj la brikon, kaj ŝi komprenas ke nun nenion plu ŝi povas esperi). Tiokaze... tiokaze... donu al mi ankaŭ la birdeton. (Rapidage tri manoj samtempe donas al ŝi la birdon. Junjo estas kontentigita kaj ŝi apartigas. Granda silento).

La unua sinjorino. Kiel bela horloĝeto! (Granda silento).

Alia sinjorino. Alekso, ĉu estas vere ke vi konservos ĝin?

La filo. Mi nenion konservos... (Ĉiuj alproksimiĝas al la tablo).

La unua sinjorino. (Prenas en la mano la horloĝon) Mirinda horloĝeto... (Ŝi

fortiras el la objektamaso ankaŭ la ĉenon)... kaj kiel ĉarma eta ĉeno! Ĉu vere? ankaŭ tiu ĉi estas parto de la horloĝo?

La alia sinjorino. Jes, jes. Kunigu la ĉenon kun la horloĝo! (Ŝi pensas ke ankaŭ ŝi povus gajni la horloĝon kaj tiokaze estas plibone ke ankaŭ la ĉeno estu kunigita kun ĝi. Same pensas ankaŭ la alia kaj pro tio ŝi kroĉas tuje kaj forte la ĉenon al la ringo de la horloĝo).

Tria sinjorino. (Iom nerve). Tre bone. Sed nun demetu ĝin.

La unua sinjorino. (Ne ĝin demetas). Malfeliĉa onklino, ŝi kunportis ĉiam tiun ĉi horloĝeton. (Sed ŝi ne ĝin demetas). Ĉu vi rememoras kiel estis eleganta sur la vestaĵo el nigra silko tiu ĉi maldika orĉeno? Ŝi ĝin portis tiele, he? (Ŝi ĝin metas ĉirkaŭ la kolo. Ĝenerala konsterneco).

La alia sinjorino. Jes, tiamaniere. Sed nun deprenu ĝin.

La unua sinjorino. (Ŝi deprenas ĝin de la kolo sed ŝi fortetenas ĝin en siaj manoj). Ŝi ricevis ĝin de sia mortinta edzo.

La alia sinjorino. Jes, jes, sed demetu ilin.

La tria sinjorino. (Energie). Demetu do: ili tion diris al vi tiom da fojoj.

Malgrasa sinjorino. Estas ĉi-tie braceleto el nigra ostoj. Funebra ornamaĵo; kiu deziras ĝin..? (Neniu respondas). Estas ĉi-tie broĉo « Rememoraĵo de Venecio »; kiu volas ĝin?

Unu el la sinjorinoj. (Malavare) Forportu do ambaŭ.

La malgrasa sinjorino. Mi neniam iris Venecio'n. (Ŝi demetas la broĉon). Kiel bela malgranda horloĝo! Donu ĝin tiuj al mi, por ke mi ankaŭ povu ĝin rigardi.

Unu el la sinjorinoj. Donu ĝin al ŝi.

Multaj sinjorinoj. Donu ĝin do, por ke ŝi povu rigardi.

(Ili pensas ke la alia tenis ĝin jam tro longatempe en siaj manoj, kaj ke ĉe la malgrasulino la horloĝo ne estos en danĝero).

La unua sinjorino. (Donas al la malgrasulino la horloĝon, sed ŝi tenas la ekstremajon en la mano). Ĝi havas duoblan ujon.

La malgrasa sinjorino. Lasu tute la ĉenon.

La unua sinjorino. Vi povas rigardi ĝin ankaŭ tiamaniere.

(La ĉeno rompiĝas kaj de tio oni komprenas ke ili kuntiris ĝin samtempe. La koroj pli forte batas; oni jam sentas, ke estas akra batalo pri la horloĝo).

La malgrasa sinjorino. Jen, vi rompis ĝin.

La unua sinjorino. Vi, ĝin ŝiris.

La malgrasa sinjorino. Ĉu mi? Sed kiel vi povas diri tion? (Subite ŝi komprenas ke la plilonga parto de la ĉeno, kune kun la horloĝo, restis en sia mano kaj ke ŝi povas porti ĝin ankaŭ tiamaniere). Tio ne estas granda domago.

Unu el la sinjorinoj. (Kiu ĝis nun ne parolis). Kie estas la rememoraĵo de Venecio? (Ankaŭ ŝi proksimiĝas al la horloĝo).

La unua sinjorino. Nu... nu... pli delikate. (Ŝi puzas ŝin flanken).

La nova sinjorino. Sed vi bonvolu montri ankaŭ al mi tiun ĉi horloĝeton.

Ĉiuj sinjorinoj (al la malgrasulino). Donu ĝin al ŝi.

(Ĉar la afero plej grava estas, ke la horloĝo ne restu longatempe en mano de iu kaj ke ĝi estu tenata prefere de la eksterkonkursanoj, kaj ne de tiu kiu montris energian intereson por havigi al si rajton).

La malgrasa sinjorino. (Donante ĝin). Je duobla ujo.

La nova sinjorino. (Trankvile bone). Mi elektas tiun ĉi.

(Generala timo ke tiu ĉi afero, ŝajne tiel malfacila, povu solviĝi tiel simple).

La unua sinjorino. (Nerve). Pardonu, vi petis la rememoraĵon de Venecio.

La nova sinjorino. Ĉu mi? Mi nur demandis, kie ĝi estis. (Ŝi estas metonta la horloĝon en la sakmonujon).

Iu sinjorino. Sed pardonu, tio ne decas.

Alia sinjorino. Tiu ĉi estas valora objekto. Oni elektas bagatelon, rememoraĵon sed ne oran horloĝon kun ĉeno.

La nova sinjorino. (Enmetas la horloĝon, trankvile). Elektu tial senvalorajn.

(Ŝi estas forironta. Ŝi iras antaŭ la spegulon, ŝi alĝustigas al si la ĉapelon. Unu post la alia, ĉiuj delasas la tablon kiu de ĉi momento ne plu valoras kaj ĉiuj amasiĝas ĉirkaŭ la ruza sinjorino kiu direktas la vizaĝon al la spegulo. Ĉiuj rigardas en la spegulo, ili rigardas sin reciproke kaj ili interparolas).

La unua sinjorino. Kion ni elektos, se ŝi forportis la plej belan aĵon?...

La sinjorino je la horloĝo. Tio ne gravas... mi ne elektis ĝin por tiu ĉi motivo... sed iu devis ja ĝin forporti.

Alia sinjorino. Almenaŭ redonu la ĉenon.

La sinjorino je la horloĝo. Ho, ĝi estas rompita! (Ŝi alĝustigas al si la antaŭon de la bluzo per dekstra mano). Fartu bone, mia kara Alekso.

La filo. Mi vin ĉirkaŭbrakas, onklino Antonio. Tiom da dankoj por via bonneco.

La onklino Antonio (ĉar estas ja ŝi). Ne diru al mi ion, mia nevo. Vi scias kion mi amis vian malfeliĉan patrinon... (Ŝi ploras kaj foriras. Longedaŭra paŭzo).

La unua sinjorino. Tiu sinjorino forportis la horloĝon. (Ŝi tre bedaŭras sed enpoŝigas la restaĵon de la ĉeno).

La malgrasa sinjorino. Sed almenaŭ kie estas la rememoraĵo de Venecio?

(La rememoraĵo de Venecio malaperas. La funebra ornamaĵo ankaŭ malaperas. Nun, sur la tablo, nur restas ostbutonoj, ĉar post la forpreno de la horloĝo, la malmultvaloraj objektoj anstataŭas ĝin, kaj iom post iom ili malaperas).

La malgrasa sinjorino. Kaj ĉu al mi restas nenio?

(Junjo nun timas ke oni depronu al ŝi ankaŭ kion ŝi ricevis: tial ŝi levigas kaj foriras).

La malgrasa sinjorino. Junjo, redonu al mi la bukon: al vi restos la butono kaj la birdeto.

Junjo. La birdeton mi redonas al vi.

La malgrasa sinjorino. Mi ne volas ĝin. Donu al mi la bukon.

Junjo. Tiuokaze mi donas al vi nenion. (Ŝi estas forironta).

La malgrasa sinjorino. (Akre). Bone... Donu al mi do la birdeton. (Ŝi enmetas malmilde en la sakmonujon la okulvitran koliĵon kaj eliras ne salutante. La aliaj sekvas ŝin. Sur la tablo ankaŭ la ostbutonoj malaperis. La hejmo malpleniĝas. La filo tute sola ploras en anguleto de la kanapo. Vesperigas. La servistino eklumigas la elektran lampon).

Esp. E. Filippi

ITALA KRONIKO

Perugia. Okaze de malfermo de E-kurso de nia grupo la prez. Adv. Orfeo Buattini kaj la sekr. Nazareno Boccioli bone paroladis. Koncernajn afiŝojn oni publikigis en la urbo.

Trieste. 17-2-27, IV jarkunveno de nia grupo. Multnombraj gosamideanoj ĉeestis. S-ro Stefanelli faris rilaton pri agado dum la pasinta jaro kaj kasisto s-ro Ratisa laŭtleĝis la ekonomian rilaton. Oni elektis poste la estraron en la jenaj personoj: Prez. Kav. D-ro A. Ghez, Viceprez. Kav. D-ro P. Polidori, Sekr. Marŝalo Verdi-Colombo, Kas. Rag. A. Ratisa, Direktoroj Rag. G. Stefanelli kaj Ing. A. Levi, Rev-oj s-roj Löw, Milloch kaj Tusulin.

Notinda dato por nia movado la 15-a februaro. Ĉe la Prefekturo, sub la direktado de Viceprefekto Comm. Riva, okazis la unua ekzameno de Esperanto. D-ro Ghez partoprenis la ekzamenan komision kaj tiaokaze parolis pri la graveco kaj disvastigo de nia afero. Pluraj universitataj profesoroj, kiuj aŭdis la unuan fojon Esperanton, deklaris ke ĝi estas belsona, harmonia kaj facila. La kandidatoj bonsukcesis la ekzamenon.

La 12-2 okazis la ĉiumonata festo, al kiu, agrablaj gastoj, partoprenis pluraj studentoj de Padova Universitato, kiuj havis en Trieste la «festa delle matricole».

ISTITUTO EMILIANO DI ESPERANTO CORTEMAGGIORE (Piacenza)

La Direzione, allo scopo di aggiornare gli elenchii degli insegnanti appartenenti all'Istituto, invita tutti i Katedranoj a voler trasmettere con cortese sollecitudine, i seguenti dati: *Cognome, nome, professione, categoria* (Membro effettivo, straordinario, insegnante), *indirizzo preciso e possibilmente la data d'appartenenza all'Istituto Emiliano.*

Il Direttore Prof. P. Modesto Carolfi

S O C I A V I V O

Edziĝoj. En Vicenza samid. Johano Evangelista kun f-no Paola Ronca. Bondezirojn.

Naskiĝo. Al sam-oj Prof. Ivo kaj Lisetta Vianello, en Gemona (Friuli), filineto: Marisa. Korajn bondezirojn.

Nekrologoj. Al F-noj Nella, Rina kaj Etta Zinzani en Parma mankis onklino N. D. Ester Ortalli-Bergonzi-Zinzani.

En Genova mortis S-no Felice Sonnino V. Segrè, patrino de niaj fervoraj sam-oj Cav. Umberto, S-no Gemma, F-no Viktorino Segrè.

En Palermo mortis S-no Luisa Caico Hamilton, patrino de sam. Federico Caico, klera literatura verkistino, konata en Italujo kaj eksterlande.

Varmajn kondolencojn.

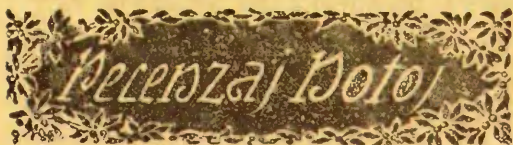
Oficiala Klasika Libro

Edizione ITALIANA, SPAGNOLA, PORTOGHESE

compilato dall'Accademia Esperantista

Prezzo L. 3.60

Presso la nostra Rivista

J. MANGADA ROSENHÖRN, Ferdinando VI kaj Farinelli (historia novelo proze kaj verse originale verkita) Madrid, 1926, Glorietta de Bilbao 1, pp. 32, fr. sv. 0.70.

Tiu novelo estas la unua numero de nova Hispana Esperanta Biblioteko, kies Direktoro, s-ro Rosenhörn, intencas eldoni ĉiujare dekdu kajerojn pri literaturo, legendoj, arto de Hispanujo.

Ferdinando IV, reĝo de Hispanujo († 1759) kiu estis tre malsana kaj melankolia, rapide ekbonfartis dank'al la kantoj de itala artisto Farinelli, kiu baldaŭ por siaj konsilaj sukcesas montri al la reĝo multajn intrigojn de la korteganoj, kiu repacigas la reĝon kun la reĝino kaj ludas gravan rolon en la hispana politiko.

Rakonto leginda. e. m.

TH. MONNENS, S. J., Nova Afriko, el nederlanda trad. Floriano, 24 pp. «Espero Katolika», 55 rue de Vaugirard, Paris 7, fr. 1.50 (unu respondk.)

Interesa estas la kompatinda historio de tiu mondparto, kiu estis la sklavomerkato de la mondo dum kvar jarcentoj, ĝis kiam la Eklezio alportis al ĝi la «ĝojan anoncon». Antikva Afriko multege suferis, despli alte nova Afriko levigis; ĝi volas forskui ĉiun jugon de Blankulo. — La verketo de Th. Monnens ekvidigas la revivigon de tiu nigraŭta popolo, kiu laboradas por sia savo.

e. r.

LIBROJ RICEVITAJ

Oni recenzos nur verkojn duope senlitajn.

Baha'u'llah kaj Lia Misio, D-ro J. E. Esslemont, Bahaa Esp.-Eldonejo Friedrich A. Gerstner, Wandsbek-Oelmühlweg 66 (Germ.)

Bukedo, kolekto de literaturaj originalaj kaj tradukitaj de diversnaciaj aŭtoroj, reviziita de Zanoni, II. vol., T. & H. Jung, Horrem b. Köln, 1926, M. 0.70.

Datoj kaj faktoj pri la Paco Movado, Anna T. Nilson, Matmø, Seedio, 1926, Krono 1.

Dresden, 6-p. gvidfolio eldon. de la Societo Dresden de Germana E.-Asocio sub aŭspicijoj de UEA-turisma servo.

Esperanto-Schlüssel (germana), Ellersiek & Borel, Berlin SW 61, Wilmstr. 5, Pfg. 10.

Etiko, P. Kropotkin, 200-paĝa vol., el rusa trad. I.S.A.B., Sennacieca Asocio Tutmonda, Leipzig, Colmstr. 1, 1926, M. 1.

Esperanto-Krestomatio, unua legolibro, Instruisto Taubmann, «Maŭto», Haida, Bohemio, 1926, K. 1.

Invito al la 16 Internacia Feto de Frankfurt a. M., 27-30-3-27. Je la memo de P. Vivo, E. Izgur, Filozofi-Lirikaj Fragmentoj, Sennacieca Asocio Tutmonda, Leipzig-O 27, Colmstr. I-III, M. 2.

Jarlibro de la Lingva Komitato kaj de ĝia Akademio, 1926, Paris, Esperantista Centra Oficejo, 61, rue de Clichy, Fr. 2.

Kantaro Esperanta, kompilita de Montagu C. Butler L. R. A. M., British E. Association, London W. C. 1, 17 Hat Street, s. 1.6.

Krimo de Fan, Naŝja Ŝiga, Esperanto-Kenkju-Ŝa, 2 Ĉōme Motozono-ĉō, Kojimachi, Tokio, Jap., Fr. sv. 0.70.

Kuzeto, scena bagatelajo en unu akto de M. Baluki, «Esperantista Voĉo», Jasio, kaj Centra Libroj Esperantista, 51 rue de Clichy, Paris, fr. sv. 0.25.

Köln apud la Rejno, 16-p. broŝuro, ilustr., eld. de Urba Trafik-Oficejo, Köln.

Nyckel till Esperanto (sveda ŝlosilo), Förlags-föreningen Esperanto u. p. a., Stockholm 1, öre 10.

Niĉjo Mensogulo kaj aliaj rakontoj, de I. Al. Bratescu-Voinesti, Bibl. Tutm. n. 10, Rudolf Mosse, E.-Fako (ĉiu kolekto de 10 n-roj M. 6), Berlin S W 19, Jerusalemstr. 46-49.

Rapido, Esperanto-Stenografio, laŭ oficiala germana unueca sistemo, verkita de Karp Wallon, Ellersiek & Borel, Esperanto-Verlag, Berlin, 1927, Gm. 1.

Oficiala Klasika Libro de Esperanto (Itala, Hispana kaj Portugala Partoj) Esperantista Akademio, Paris, 1927, Esper. Centra Oficejo, 61 rue de Clichy, Fr. 3.

Postmorta Vivo, el «La Rakontoj el Spirita Mondo», Aĵabe, Kioto-fu, Japanujo.

Pilgrimo, Julio Baghy, Hungara Esperantista Societo Laborista, Budapest, VIII, József-Körut, 9, I. B. M. 1.

R. U. R. (Rossumaj Universalaj Rabotoj), Karel Čapek, kolektiva dramo, Onolow, 1926, Nocosady, Moravio, ĉe S-ro Ant. Kudela - Sv. Fr. 2.

Raporto de Aerologia Observatorio de Tateno, n. 1, eldonita de la Aerologia Observatorio, 214-paĝa vol., cm. 35x25,5 kun 9 ilustr., diagramoj ktp., Taleno apud Tokio, Ibaraki-Ken, Japanujo, 1926.

Scottish Scenery (Skotlanda pejzaĝo), Higgie kaj Kio, Rotsa, Skotlando, Peneoj 2.

Sprechen Sie Esperanto (Ĉu vi parolas esperante?), D-ro E. Pfeffer, Styrrermühl-Verlag, Wien, 1927, Gumpendorfer Str. 42 M. 0.25.

Ŝtato kaj Revolucio, M. Lenin (V. Uljanov), el rusa trad. G. Demidjuk, 150-paĝa vol., Sennacieca Asocio Tutmonda, Leipzig, 1926, Colmstr. 1. M. 1.

Torquay, 4-p. gvidfolio eldon. de Torquay Publicity Committee kaj Turisma E.-Servo de UEA.

Universala Esperanta Lernolibro, D-ro A. Möbusz, I parto Por kursanoj, E.-Verlag Ellersiek & Borel, Berlin und Dresden, M. 2.

— II parto: Por kursgvidantoj, M. 1.50.

Molto materiale aspetta di essere pubblicato per mancanza di spazio.

Tipografia Editrice A. Paolet, S. Vito al Tagliamento A. Paolet, dir.-resp.

COMBINAZIONI PACCHI LIBRI AL MASSIMO BUON PREZZO

PACCO N. 1.

1. Rememoroj de Esperantisto, 5
2. Gvidlibro tra Trentino, 3.50
3. La Patro, 1
4. Kantanta Kamparo, 1

TOTALE L. 10.50 PER L. 7.

PACCO N. 2

1. Kvin noveloj, Tuglas, 20
2. En la fino de la mondo, 4
3. Popi kaj Huhuu, 2

TOTALE L. 26 PER L. 15

PACCO N. 3

1. Morgaŭ matene, dramo, 6
2. Penseroj, 1.20
3. Libretto rosso, 1
4. La Padova Lilio, 5
5. Epizodo de milito 1
6. Rimini, 2

TOTALE L. 16.20 PER L. 10

PACCO N. 4

1. Floretoj de S. Francisko, 6
2. La Padova Lilio, 5
3. S. Francisko, 2.50
4. Assisi, 2
5. De Apeninoj ĝis Andoj, 2.50

TOTALE L. 18 PER L. 12

PACCO N. 5

1. Ŝakludado, 3
2. Dua Eksercaro, 1
3. Rimini, 2
4. Vi sola, Esperanto..., 1.50
5. Parva Grammatica, 1
6. Statuti e Regolamenti della Cattedra Italiana d'Esperanto, 1.50

TOTALE L. 10 PER L. 6

PACCO N. 6

1. Elementoj de Geometrio absoluta, I. vol., L. 13.50
2. Elementoj de Geometrio absoluta, II. vol., 13.50

TOTALE L. 27 PER L. 16

PACCO N. 7

1. Bildotabuloj por la instruado de Esperanto, L. 15
2. La pesto en Milano dum 1630, 2
3. De Alpoj al la Maro, 2 kajeroj, 5
4. Terni, 1
5. Parva Grammatica Inter. idiom. E., 1
6. Vi sola, Esperanto..., 1.50

TOTALE L. 27.50 PER L. 16.50

PACCO N. 8

1. Vendreda Klubo, 8.50
2. Tra la Mondo, 6.50
3. Geografia koncepto «Regiono», 1
4. Rimini, 2

TOTALE L. 17 PER L. 12

PACCO N. 9

1. La pesto en Milano, 2
2. De Alpoj al la Maro, 2 kajeroj, 5
3. Terni, 1
4. Esperanto & Interlingua, 1.50

TOTALE L. 7.50 PER L. 5

PACCO N. 10

1. Venecio, 8
2. Manuale di Esperanto, 1
3. Ensorĉo, 1
4. Gefianĉoj, 5-a ĉap., 1

TOTALE L. 11 PER L. 7.50

PACCO N. 11

1. Venecio, 8
2. Trentino, 3.50
3. Rimini 2
4. Italio, 2.50
5. Mantova, 2.50
6. Terni, 1 — 7. Assisi, 2

TOTALE L. 21.50 PER L. 15

PACCO N. 12

1. Lilio, romano, 10
2. Javaj legendoj, 5
3. Tatterley, romano, 5
4. Ok noveloj, 5

TOTALE L. 25 PER L. 18

APPROFITATENE!

Invitare commissioni accompagnate dall'importo all'editore A. Paolet in S. Vito al Tagliamento

En kompostado :

Komerca Vortaro en Esperanto

DE

Robert Kreuz kaj A. Mazzolini

Membroj de Lingva Komitato

Arangita laŭ metodo de Kabe — Proksimume 120 paĝoj poŝformato

Prezo It. L. 12 bindite

Antaŭmendantoj ĝis la 30 aprilo ĝuas rabaton de 15 % — Mendu tuj!

ELDONANTO A. PAOLET - S. VITO AL TAGLIAMENTO (ITALIO)

UN GIORNALINO PREZIOSO

al quale tutti i padri di famiglia dovrebbero abbonare i loro figlioli è

"LO SCOLARO"

settimanale illustrato in 16 pagine appositamente scritte per i piccoli studenti.

Un'annata de « LO SCOLARO » forma un volume di 700 pagine con più di 1000 illustrazioni.

L'abbonamento annuo costa L. 12.80.

LO SCOLARO si trova in vendita presso le edicole. Se ne può avere una copia gratis rivolgendosi all'Amministrazione del Giornale: S. Matteo, 12 - GENOVA.
